

ÁTHAJLÁS

Mennyei avagy mennybéli, nem tudni,
melyik mellett dönt. Az úr lelke lebeg,
ahogy motorcsónak után a benzinszag
a víz felett, s a vastag húsú szélben
papírzacskó, amelyből kivették, hogy
elmajszolják a kenyeret. Ott van, kész
a kép: a tengerrel, az elkezdődő
viharral és az étkezésükben
megzavartakkal, akik végig arról
beszélnek, hogyan is vezet el eddig
az egyetlen helyes út.

S ő pedig kitart a nézésben, fogva
össze a vizet, a szélfúttá zacskót,
a napozókat a kép keretével,
amelyen túl zöldell a soklevelű
gallya a vadonban nőtt setét borostyánnak.

Dudorássza éppen, borostyán, ó borostyán,
fekete vagy, mint a néger nő szeme,
vagy talán, vagy talán, mint a
szénbányász lehelete?

Hajolna át a kereten, az ághoz egészen. Még reggel elkezdte, de nem fejezte be se déllel, se utána, várja, mint ki éjkezdéssel érkezik, a hullást, a zúgást. Várja fél napot, s az ajtaján belenyit a későn megérkezett éjszakába. Ahogyan szomorúságába a mély torkú, illatokádó jázmin.

Ott görnyed végül, túl a képszélen.
Hol kivehető jól a kerethez szegekkel rögzített vászon, a képhát, melyre róva a képcím.
Ott ing saját súlyától meghajolva, leng éjfélnap is, közben a két napnak, türelmesen, alig mozdulva, mivel nem döntött még, enged-e a tengerről fúvó szélnek, erre vagy arra hajlítsa, de nem kétséges, hogy hamarosan erre vagy arra hajol, oda a borostyánhoz.